

คนทำงาน

บันดาลใจ

เรียนรู้และสร้างสรรค์
ทำงานโดยไม่ยอมจำนนต่ออุปสรรค
รักงานที่ทำหยาและทุ่มเทได้อย่างมีพลัง
มีจิตใจที่เบิกบานและสันติ หมั่นฝึกฝน
ขีดความสามารถให้เอื้ออาทร อ่อนโยนและ
อ่อนน้อมต่อเพื่อนมนุษย์และธรรมชาติ

งานบันดาลใจ

Inspiration at work

เติบโตกับงาน

เบิกบานกับชีวิต

Zone 5-Board 1+2+3+4

Size: 60x60 cm.(1)//60X145 cm.(2)//60X145 cm.(3)//60x60 cm.(4) จำนวน 4 ชิ้น

Zone 5-Board 2

ความงาม และการสร้างสรรค์

ในหนังสือชื่อ On Creativity เดวิด โบห์ม ได้เขียนถึง “การสร้างสรรค” ว่าเป็นพลังอย่างหนึ่ง ที่ไม่ได้มีอยู่เฉพาะในมนุษย์เท่านั้น แต่ยังอยู่ในธรรมชาติด้วย พลังที่ว่่านทำงานอยู่ตลอดเวลา จนอาจเรียกได้ว่าเป็นพลังชีวิตที่ขับเคลื่อนและรังสรรคสรรพสิ่งก็ได้

จากการสนใจศึกษาศาสตร์ต่างๆ อย่างกว้างขวาง ทำให้โบห์มเห็นว่า แท้ที่จริงแล้ว วิทยาศาสตร์ กับศิลปะนั้น ไม่ได้ห่างไกลหรือแตกต่างกัน สิ่งที่ทำให้นักวิทยาศาสตร์ศึกษาบางอย่าง อย่างทุ่มเทแท้จริงแล้วก็คือความหลงใหล ในความงดงามของคำอธิบายหรือทฤษฎีที่จะทำให้สามารถเข้าใจบางอย่างได้

คำอธิบายหรือทฤษฎีเป็นความงามก็เพราะ ทฤษฎีที่ดีต้องมีความ “ลงตัว” พอเหมาะพอดี ทำให้สิ่งที่ไม่สามารถเข้าใจได้กลายเป็นสิ่งที่มนุษย์ เข้าใจได้อย่างแจ่มแจ้ง วิทยาศาสตร์จึงเกิดจาก ความคิดสร้างสรรค์และต้องมีความงดงามอยู่ในตัว

กิจกรรมทุกชนิดที่จะหล่อเลี้ยงความเป็นมนุษย์ ให้งอกงามและเติบโตเต็มศักยภาพก็ล้วนแต่ต้องการ ความคิดสร้างสรรค์และต้องมีความงามอยู่ในตัวทั้งสิ้น การทำงานของเราก็เป็นโอกาสที่เราจะได้ค้นพบความงาม และได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ของเรา ทุกๆ วัน

Zone 5-Board 3

ชีวิต ที่วนเวียนในกรอบ

ฌอน อองรี เฟเบร (Jean Henri Fabre) เป็นนักธรรมชาติวิทยาชาวฝรั่งเศส การทดลองที่สำคัญครั้งหนึ่งของเฟเบร คือ เขาได้นำผึ้งชนิดหนึ่งมาหลายตัว ตัวผึ้งเหล่านี้ มีสัญชาตญาณที่สืบคลานต่อแถวตามกัน เมื่อทดลองปล่อยหนอนผึ้งลงไปที่ยอดกระถางต้นไม้ โดยให้หนอนผึ้งทั้งหมดคลานตามต่อกันเป็นแถว จากตัวแรกถึงตัวสุดท้ายเชื่อมจรดกันกลายเป็นวงกลม เมื่อไม่มีจุดเริ่มต้นและไม่มีจุดจบ หนอนผึ้งทั้งหมด จึงคลานตามตัวหน้าของมันไปเรื่อยๆ แม้จะมีอาหาร มาวางไว้ที่ตรงกลางในกระถาง หนอนผึ้งเหล่านี้ก็ไม่สนใจ เขาทดลองปล่อยทิ้งไว้หลายวันหนอนผึ้งเหล่านี้ก็จะเดิน ไม่หยุดจนหมดเรี่ยวแรง และหล่นลงจากขอบกระถาง

การทำงานของเรากูทุกวันนี้ หากไม่ระมัดระวังก็อาจกลายเป็นเหมือนตัวผึ้ง คือ คลานตามๆ กันไปโดยต่างไม่รู้ว่าจะไปไหน และไม่รู้ว่โลกอันกว้างใหญ่ไพศาลนั้นมีเรื่องราว มากมายเพียงใดที่ควรค่าแก่การเรียนรู้

Zone 5-Board 5+6 จำนวน 2 ชิ้น Size: 60x120 cm.

Zone 5-Board 5

ฮิวจ์ เฮอร์ (Hugh Herr) เป็นอัจฉริยะด้านการปีนเขา

เขาเริ่มปีนเขาตั้งแต่อายุได้ 8 ขวบ เมื่ออายุได้ 17 เขาติดอันดับเป็นนักไต่เขายอดเยี่ยมของสหรัฐอเมริกา แต่เมื่ออายุ 22 ปี ขณะที่เขากำลังปีนเขาสูงที่รัฐนิวแฮมเชียร์ กับเพื่อน เขาเจอพายุหิมะที่ตกหนักอย่างมิดฟ้ามืดดิน จนไม่สามารถมองเห็นอะไรเลย เขาดิ้นรนเดินฝ่าพายุ จากหิมะที่สูงแค่เข่า กลายเป็นสูงถึงระดับเอว และบางที่ก็สูงถึงระดับอก จนเดินต่อไม่ได้ ทั้งสองตัดสินใจขุดหิมะ และหลบอยู่ในโพรง อุณหภูมิที่หนาวจัดต่ำกว่า -20 องศา ทำให้ทั้งสองต้องกอดกันไว้เพื่อรักษาร่างกายให้อบอุ่น

ปลายมือและเท้าของทั้งสองถูกหิมะกัดจนกลายเป็น น้ำแข็ง เจ็บปวดอย่างเหลือจะทนทน ความหวังที่จะรอด เลื่อนรางโซคติที่มีคนมาพบรอยเท้าของเขาและออกติดตาม จนพบทั้งสองในสภาพแทบไม่รู้สึกรู้ส

หมอตัดขาของ ฮิวจ์ เฮอร์ ออกทั้งสองข้าง เขาทถามหาว่าเขาจะกลับมาปีนเขาได้อีกหรือไม่ หมอบอกว่า เขาจะไม่มีทางกลับไปปีนเขาได้อีกเลย มันเหมือนกับความหวังดับวูบลง เพราะการปีนเขา เป็นชีวิตจิตใจของเขา

จากคนที่เคยเป็นนักปีนเขาระดับโลก ตอนนี้เขา ไม่มีโอกาสกลับไปปีนเขาอีกแล้ว

งานบันดาลใจ
Inspiration at Work

Zone 5-Board 6

แต่เมื่อเขากลับมากบทวนเรื่องนี้อีกที ฮิวจ์ เฮอร์ คิดว่า หมออาจรู้เรื่องทางการแพทย์ดี แต่หมอจะไปรู้อะไรเกี่ยวกับการปีนเขาเล่า ตัวเขาเองต่างหากที่รู้เรื่องปีนเขาเป็นอย่างดี เขาควรจะเชื่อตัวเองมากกว่า

หลังจากฟื้นตัวขึ้น ฮิวจ์ เฮอร์ ก็เริ่มศึกษาเกี่ยวกับกาย อุปกรณ์ที่จะทำให้เขาปีนเขาได้ เขาปรับปรุงขาเทียมให้มัน ยืดยาวขึ้นได้ ทำให้เขาสามารถปีนป่ายและไต่ขึ้นไปถึง จุดที่เขาไม่สามารถยื่นมือไปถึงมาก่อน ให้มีเหล็กแหลมที่ ยึดเกาะกับภูเขาที่เป็นน้ำแข็งได้ และทำให้มันสามารถทรงตัว บนขอบหินเล็กๆ ขนาดเท่าเหรียญบาท

ด้วยขาเทียมเหล่านี้ ฮิวจ์ เฮอร์ สามารถแข่งขัน และเอาชนะนักปีนเขาคนอื่น ๆ ที่มีร่างกายปกติได้ แม้ว่าเขา จะมีความสุขจากการปีนเขา แต่ทุกวันนี้ ฮิวจ์ เฮอร์ มี การกิจที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น ความสนใจในการพัฒนากาย อุปกรณ์ทำให้เขาเข้าศึกษาต่อที่ MIT และต่อมากลายเป็น หัวหน้าโครงการที่ชื่อว่า Extreme Bionics ที่นั่น

ทุกวันนี้ ฮิวจ์ เฮอร์ ทำการวิจัยอยู่ที่ MIT เพื่อ พัฒนากายอุปกรณ์ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นด้วยการ พสมผสานวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี วัสดุใหม่ๆ และระบบ คอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อกายอุปกรณ์เข้ากับระบบร่างกาย ของมนุษย์ ด้วยความเชื่อที่แน่วแน่ของเขาว่า “ร่างกายนมนุษย์ไม่พิการ เทคโนโลยีที่ยังไม่พัฒนาต่างหาก ที่ทำให้มนุษย์ต้องพิการ”

ฟังเรื่องราวของเขาได้จาก TED talk หรือที่นี่

งานบันดาลใจ
Inspiration at Work

Zone 5-Board 7 เต้า จำนวน 1 ชิ้น Size: 80x120 cm.

Zone 5-Board 7

ทำโดยไม่กระทำ

หลักนิรกรรมหรืออู่เหว่ย (無爲) คัมภีร์เต๋าเต๋อจิง
ให้คุณค่ากับการกระทำที่สอดคล้องกลมกลืนกับธรรมชาติ
คือเป็นการกระทำที่ไม่ต้องใช้ความพยายาม อ่อนน้อม
ไม่แทรกแซงบังคับ และไม่คาดหวังหรือปรารถนา
คัมภีร์เต๋าของจวงจื่อกล่าวถึงการกระทำตามวิถีแห่งเต๋า
ที่เชื่อมโยงตัวตน การกระทำ และโลกให้สัมพันธ์กันอย่างกลมกลืน

โดยยกตัวอย่างการชำแหละวัวของพ่อครัวตึง
ที่ทุกท่วงท่าการเคลื่อนไหวประสานกันอย่างลงตัว การจรดมีด
กรีดเดือนเป็นไปอย่างมีจังหวะจะโคนราวกับเรีงระบำ มีดเล่มเก่า
ชำแหละผ่านช่องว่างของเนื้อ กระดูกและเอ็นอย่างสิ้นไหล
และเมื่อถึงจุดที่ยุ่งยาก พ่อครัวตึงก็จะยั้งมือ เฟ้งพินิจ และค่อยๆ
ขยับมีดอย่างเบามือที่สุด เมื่อทุกสิ่งขาดแยกจากกัน
“ราวกับก้อนดินแตกร่วงลงสู่พื้น” พ่อครัวตึง “ยืนนิ่งอยู่กับที่
ถือมีดนั้น แลมองไปรอบๆ อิ่มอกอิ่มใจ และไม่ยากขยับเขยื้อน
จากนั้นก็เช็ดใบมีดและเก็บเข้าที่”

งานบันดาลใจ
Inspiration at Work

Zone 5-Board 8+9+10/

Size: 60x60 cm.(8)//80x120 cm.(9)//60x60 cm.(10)

Zone 5-Board 9

Board 8

งานกับการเติบโต ทางจิตวิญญาณ

การเติบโตทางจิตวิญญาณ
คือการเติบโตไปสู่ความเป็นมนุษย์
ที่สมบูรณ์ งานทำให้เราเติบโต
เพราะงานเป็นทั้งเครื่องขัดเกลามนุษย์
และเป็นสิ่งที่ทำให้ “ความเป็นมนุษย์”
แสดงออกและงอกงามได้

Board 10

การดูแลผู้ป่วย ด้วยหัวใจความเป็นมนุษย์

ขยายกรอบแนวคิดเรื่องสุขภาพ
ดูแลรักษาทั้งโรค ความเจ็บป่วย และความทุกข์
เรียนรู้จากเรื่องเล่าและเรื่องราวชีวิต
แสวงหาโอกาสทำงานกับคนทุกวัยทุก
ละแวกอ้อมต่อมิติทางสังคมวัฒนธรรม
ส่งเสริมการเรียนรู้เพื่ออุดมคติของชีวิต
สร้างวัฒนธรรมจิตอาสาเพื่อการขัดเกลาตนเอง
ปรับระบบงานและการจัดการ
ให้เอื้อต่อการเติบโตของมนุษย์

ความงอกงาม 9 ประการ

คนทำงานบันดาลใจ
เติบโตงอกงามไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์
เรียนรู้ มนุษย์เติบโตและเกิดปิติสุขจากการได้เรียนรู้
สร้างสรรค์ คือพลังและศักยภาพที่ก้าวพ้นข้อจำกัด
เบิกบาน เป็นเครื่องหล่อเลี้ยงให้เรายินดีกับชีวิต
สันติ เป็นความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับสรรพสิ่ง
สุนทรีย์ภาพ รู้ลึกรู้สมกับสุข ทุกข์
และความเป็นไปรอบตัว
อิสรภาพ ก้าวพ้นจากความบีบคั้นคับข้อง
ทุ่มเท เอาชนะความท้อถอยและการไม่ยอมจำนน
ภavana ฝึกฝนและขัดเกลาตนเองให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
เกื้อกูล เอื้ออาทรและอ่อนโยนต่อมนุษย์และธรรมชาติ

Zone 5-Board 11/Size: 80x120 cm.

Zone 5-Board 11

คนทำงานบันดาลใจ กับจิตที่ไหลลื่น

มีฮาลย์ ซิกเซนตมีฮาลย์ (Mihaly Csikszentmihalyi) เป็นนักจิตวิทยาที่เรียกว่า Positive psychology ซึ่งศึกษาจิตของมนุษย์ในเชิงบวก แทนที่จะมุ่งเน้นโรคหรือความผิดปกติทางจิต เขาได้พัฒนาแนวคิดเพื่อทำความเข้าใจประสบการณ์การทำงานที่นำพามนุษย์ไปสู่ความสุข ผ่านแนวคิดเรื่อง Flow หรือการไหลลื่นของจิต

การศึกษาวิจัยของเขาทำให้ค้นพบว่ามนุษย์ที่ได้ทุ่มเทฝึกฝนและพัฒนาทักษะความสามารถขึ้นในระดับหนึ่ง เมื่อต้องเผชิญกับความท้าทายจะเกิดแรงกระตุ้นให้ใช้ศักยภาพที่ตนมีเพื่อรับมือกับความท้าทายนั้น

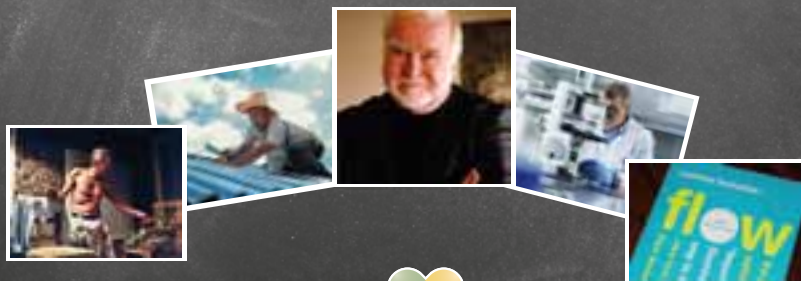
ความท้าทายที่ว่า อาจเป็นเรื่องการแก้ปัญหาคาการงาน การสร้างสรรค์งานศิลปะ การเล่นกีฬา หรือแม้แต่การทำงานวิชาการก็ได้

จิตที่จดจ่ออยู่กับความท้าทายและความพยายามที่จะดึงศักยภาพของตนเอง ออกมานั้นทำให้จิตเข้าสู่ภาวะไหลลื่น เกิดสมาธิจดจ่อกับเรื่องราวที่กำลังดำเนิน สัมผัส หรือสัมผัสกระทั่งความเหนื่อยยากอ่อนล้า มีพลังทำงานต่างๆ ต่อเนื่อง อย่างไม่รู้จึกเหน็ดเหนื่อย

เขาเรียกสภาวะนี้ว่า Stage of flow หรือ Flow คือ ภาวะสิ้นไหลของจิตมันเป็น สภาวะที่มนุษย์ได้ใช้ศักยภาพสูงสุดของตนเอง ความรู้สึกนึกคิดหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว กับงาน เป็นภาวะแห่งความปีติสุขและความเบิกบาน ภายในที่เกิดจากการได้ใช้ และได้พัฒนาศักยภาพของเราให้เติบโตและสมบูรณ์ขึ้น

ในภาวะเช่นนี้ ลาก ยศ สรรเสริญต่างๆ กลายเป็นเรื่องไม่มีความหมาย เพราะการบรรลุเป้าหมายของงานกลายเป็นสิ่งสูงสุดด้วยตัวมันเอง

การสร้างประสบการณ์การทำงานที่มนุษย์ได้ใช้ศักยภาพของตนเต็มที่ จึงเป็นเป้าหมายสำคัญของ “คนทำงานบันดาลใจ”

งานบันดาลใจ
Inspiration at Work

Zone 5-Board 12+13+14+15 (บันทึกแท็กชี) Size: 60X145 cm. จำนวน 4 ชั้น text 90 pt

Zone 5-Board 12

บันทึกแท็กชี

เรื่องเล่าจากคนขับแท็กชีใจกลางมหานครนิวยอร์ก
มันเกือบจะหมดกะแท็กชีของผมแล้ว แต่ผมก็รับคำสั่ง
ที่ให้ไปส่งผู้โดยสารรายหนึ่ง ถึงๆ ที่เหนื่อยล้ามาทั้งวัน
และใจก็คิดว่าอยากกลับบ้านไปพักผ่อนเหลือเกิน
ผมขับแท็กชีใจไปถึงที่อยู่ของผู้โดยสารที่โทรเรียกรถบริการ
และมันบรรทุกส่งสัญญาณให้ทราบว่ามันมาถึงแล้ว
สองสามนาทีแล้ว แต่ก็ยังไม่มีการออกมา ผมไม่รอช้า
รับมันแต่เช้าเพื่อเร่งผู้โดยสาร ผมเกือบจะขับรถหนีไป
โดยไม่รับผู้โดยสารที่ชักชวนนี้ แต่ผมกลับจอดรถ
เดินลงไปประตูบ้าน และเคาะประตูเรียก “รอสักครู่นะคะ”
มันเป็นเสียงสันเครื่องของหญิงชราในวัยที่ประหลาด
ผมแอบได้ยินเสียงอะไรบางอย่างถูกลากมาที่พื้น
เสียงเงียบไปพักใหญ่ ประตูบานนั้นก็เปิดออกหญิงร่างเล็ก
วัยกว่า 90 ปี ยืนอยู่ตรงหน้าผมเธอสวมเสื้อลายพิมพ์สีสด
และหมวกทรงกลมเล็กๆ มีผ้าลูกไม้บางๆ คลัดไว้
มองแล้วเหมือนใครสักคนที่เพิ่งหลุดออกมาจาก
ภาพยนตร์ย้อนยุคเมื่อ 50-60 ปีก่อน

งานบันดาลใจ
Inspiration at Work

Zone 5-Board 13

บันทึกแท็กชี (2)

ข้างตัวเธอมีกระเป๋าเดินทางที่กรุด้วยผ้าใบส่วนใบหนึ่ง
อพาร์ทเมนต์ของเธอดูราวกับไม่มีใครอาศัยอยู่มาเป็นแรมปี
เฟอร์นิเจอร์ทั้งหมดถูกคลุมไว้ด้วยผ้าใบ บนฝาผนังบ้าน
ไม่มีนาฬิกาสักเรือน ไม่มีข้าวของหรือเครื่องครัว
บนเคาน์เตอร์ แต่ที่มุมห้องกลับมีกล่องกระดาษหลายใบ
ที่มีภาพถ่ายเก่าและเครื่องแก้วบรรจุอยู่เต็ม “พอหุ่บ
เธอจะช่วยยกกระเป๋าของฉันไปที่รถหน่อยได้ไหม?”
หญิงชราถาม ผมยกกระเป๋าของเธอไปแล้วเดินกลับมา
ช่วยประคองเธอเดินไปขึ้นรถ หญิงชราจับมือของผมและ
เราทั้งสองก็เดินช้าๆ ไปที่ทางเก่า เธอเฝ้าแต่กล่าวคำ
ขอบคุณในความกรุณาของผม

“มันไม่ใช่เรื่องอะไรใหญ่โตเลยครับ” ผมบอกเธอ...
“ผมก็แค่ปฏิบัติกับผู้โดยสารของผมเหมือนกับที่ผมอยาก
ให้ผู้คนปฏิบัติกับแม่ผมเท่านั้นเองครับ”

“โอ้ เธอช่างเป็นเด็กที่ตลกจริงๆ” หญิงชราตอบ พอเรา
ไปถึงที่รถแท็กชี เธอก็เอากุญแจซึ่งเป็นจุดหมายปลายทาง
ที่เธอต้องการไปมาให้ผมและถามผมว่า “เธอจะช่วยขับรถ
ผ่านเข้าไปกลางเมืองสักหน่อยได้ไหมจ๊ะ พอหุ่บ”
“แต่มันไม่ใช่ทาง ที่สั้นที่สุดนะครับ” ผมรับตอบ
“ไม่เป็นไรหรอก” เธอตอบ “ฉันไม่ได้รับรู้มันอะไร
ฉันกำลังจะไปสถานดูแลคนชราวาระสุดท้าย”

ผมแอบมองหน้าเธอทางกระจกมองหลัง
ดวงตาหญิงชราเป็นประกาย “ฉันไม่มีญาติพี่น้องหรือ
ครอบครัวเหลืออยู่แล้ว” เธอพูดด้วยเสียงเบาบาง
“ผมบอกว่าคุณคงอยู่ได้อีกไม่นานนัก”

ผมค่อยๆ เอื้อมมือไปปิดมิเตอร์ค่าแท็กชีที่
“คุณอยากให้ผมขับพาคุณไปตามถนนสายไหนหรือครับ”
ผมถาม

งานบันดาลใจ
Inspiration at Work

Zone 5-Board 14

บันทึกแท็กชี (3)

ระยะเวลาสองชั่วโมงจากนั้น เรานั่งรถผ่านกลางเมือง
เธอชี้ให้ผมดูอาคารที่ครั้งหนึ่งเธอเคยทำงานเป็นคนคุมลิฟต์
เราขับผ่านละแวกบ้านที่เธอและสามีเคยอยู่อาศัย เมื่อถึงคู่
พบรักและแต่งงานกันใหม่ๆ และเธอก็ขอให้ผมจอดรถ
สักครู่ ที่หน้าโกดังโรงงานเฟอร์นิเจอร์ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็น
สถานเสาะหาที่เธอเคยมาเดินล่าเมื่อครั้งที่ยังเป็นเด็กสาว

บางครั้งเธอก็ขอให้ผมขับชะลอรถลงช้าๆ เมื่อผ่าน
หน้าอาคารหรือมุมถนน และเธอจะนั่งนิ่งๆ มองผ่าน
หน้าต่างรถออกไปยังความมืดอันว่างเปล่า โดยไม่พูดอะไร
เลยสักคำ

เมื่อแสงตะวันอ่อนแรงลงที่ตรงปลายฟ้า เธอก็พูดขึ้น
ทันทีว่า “ฉันเหนื่อยแล้วละ เราไปกันเถอะ” เราขับรถเขี้ยวๆ
ไปยังจุดหมายปลายทางที่เธอให้ไว้กับผม มันเป็นอาคาร
เตี้ยๆ เหมือนศูนย์พักพิงทั่วๆ ไป มีช่องทางให้รถผ่าน
เข้าไปด้านหลังอาคารเพื่อส่งผู้โดยสาร

พนักงานบ้านพักคนชราสองคนออกมาต้อนรับเรา
พวกเขาดูใส่ใจกับเธอมาก เผาตุหญิงชราในทุกอริยบท
อย่างไม่ละสายตา พวกเขาครองการมาถึงของเธอ
อยู่ก่อนแล้ว

ผมเปิดท้ายรถและเอากุญแจเดินทางของเธอไปที่
ประตู หญิงชราได้นั่งอยู่บนเก้าอี้รถเข็นแล้ว “ฉันค้างจ่าย
ค่ารถเธอเท่าไร” หญิงชราถามพร้อมๆ กับเอื้อมมือ
เปิดกระเป๋าตังค์ของเธอ “ไม่ต้องจ่ายอะไรเลยครับ”
ผมตอบ “แต่เธอก็ต้องอยู่ตมกับฉันนะ” หญิงชรากล่าว
“ผมยังมีผู้โดยสารรายอื่นๆ อีกครับ” ผมตอบ

งานบันดาลใจ
Inspiration at Work

Zone 5-Board 15

บันทึกแท็กชี (4)

โดยแทบไม่ได้คิดอะไรเลย ผมกับตัวลงและกอดเธอ
ไว้ในอ้อมแขน หญิงชราทอดผมไว้แน่น “เธอได้มอบ
เวลาแห่งความสุขเล็กๆ ให้กับคนคนหนึ่ง” เธอพูด
“ขอบใจมากนะ”

ผมจับมือเธอแน่นเป็นการร่ำลาและเดินกลับออกไป
เสียงประตูถูกปิดลง มันเป็นเสียงปิดลงของชีวิตหนึ่ง
ผมไม่ได้รับผู้โดยสารอื่นอีกเลยในกะนั้น ผมขับแท็กชี
ของผมไปอย่างไร้เป้าหมาย หลงลอยอยู่ในความคิด
ของตัวเอง วันนั้นทั้งวันผมแทบพูดอะไรไม่ถูก

มันจะเกิดอะไรขึ้นถ้าหญิงชราคนนั้นต้องพบกับ
คนขับแท็กชีชื่อไมโห หรือคนขับที่คิดแต่จะส่งรถให้ทันกะ
อะไรจะเกิดขึ้นถ้าผมปฏิเสธที่จะรับงานนั้นเพราะมันเกือบจะ
หมดกะของผมเหมือนกัน

หรือถ้าผมแค่กดแท็กเรียกเพียงครั้งเดียว พอไม่มีใคร
ขานตอบผมก็ขับหนีออกไปทันที

ผมทบทวนเรื่องนี้ซ้ำไปซ้ำมา ผมคิดไม่ออกว่า
ผมเคยได้ทำอะไรที่สำคัญกว่านี้มาบ้างหรือเปล่าในชีวิต
เราถูกทำให้เชื่อว่าชีวิตของเราได้รับอิทธิพลจากเหตุการณ์
สำคัญที่ยิ่งใหญ่

แต่บ่อยครั้งเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่วุ่นวายนั้น มันกลับมา
ปรากฏต่อหน้าเราอย่างที่เรานึกไม่ถึงตัว และมา
ปรากฏตัวในรูปแบบที่ถูกห่อไว้อย่างหมดจดงดงาม
โดยที่คนอื่นอาจไม่คิดว่ามันเป็นเหตุการณ์
ที่ยิ่งใหญ่อะไรเลย

งานบันดาลใจ
Inspiration at Work